

δεινὸν νὰ μὴ ἀποκαλύψω τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιφανοῦς πελάτου μου.

» Ἐσπευσα νὰ ἀκολουθήσω τὸν γραμματοκομιστὴν καὶ νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν πρόσκλησιν ἐκείνην ἣτις ἐθρυπτε τὴν μικρὰν ματαιότητά μου ὡς πρωτοπεῖρου.

» Κατὰ τὴν ἀφίξίν μου, ὑπεδέχθην ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ κόμητος. Ἦτο ἀνὴρ τεσσαράκοντα πέντε ἕως πεντήκοντα ἐτῶν· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν φλογεροί, τὰ μῆλα τῶν παρειῶν τοῦ ἐξεῖχον, τὰ χεῖλη τοῦ ἦσαν ὠχρὰ καὶ λεπτά. Ἡ ἀτάραχος στάσις τοῦ ἐμαρτύρει πνεῦμα ψυχρὸν καὶ ἀποφασιστικόν.

» Μὲ ἐχαιρέτιτε σοβαρῶς καὶ διὰ χειρονομίας εὐγενεστάτης καὶ μεγαλοπρεπεστάτης μοῖ ἐδειξε τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου.

— « Ἐπειδὴ ἡ συνδιάλεξις μας μέλλει νὰ ᾔηται ὀλίγον μακρὰ, μὲ εἶπεν, ἐσκέφθην ὅτι δὲν θὰ ἤρνεῖσθε νὰ συμμετάσχητε τοῦ λιτοῦ δείπνου μου.

» Ἐκπλαγεὶς ἀλλὰ ταπεινωθεὶς μὲ ὅλα μου τὰ εἰκοσιπέντε ἔτη ὑπὸ τῆς ἐπιβλητικῆς θέας τοῦ αὐστηροῦ ἐκείνου προσώπου, εἰσῆλθον εἰς τὸ ὑποδειχθὲν δωμάτιον. Ἐκεῖ ἦτο παρατεθειμένον πλουσιοπάροχον γεῦμα. Ὁ κόμης ἐσήμανεν, ὑπηρέτης παρουσιάσθη. Ὁ κόμης ἔκαμε χειρονομίαν τινὰ, ὃ ὑπηρέτης ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἤνοιξαν τὰ δύο φύλλα θύρας τινός. Νεαρὰ κυρία ἐπροχώρησεν, ὁδηγουμένη ὑπὸ ἐκκλησιαστικοῦ τινος, εἰς οὗ τὸν βραχίονα ἐφαίνετο ὅτι ἐστηρίζετο μετὰ δυσανεσκείας. Τὸ ἀνάστημα τῆς κυρίας ἐκείνης ἐφαίνετο πλήρες χάριτος καὶ μεγαλοπρεπειάς· ἡ μέλαινα κόμη τῆς καθίστα λευκοτέραν τὴν διαφάνειαν τῆς ἐπιδρεμίδος τῆς τὰ μακρὰ βλέμματα τῆς ἐξέφραζον γλυκαῖαν καὶ τρυφερὰν μελαγχολίαν.

» Ὁ ἱερεὺς, — ἦτο ἄρά γε ἱερεὺς; ἢ ἦτο μᾶλλον ἄθλιός τις ὅστις περιεβλήθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐνδυμα διὰ νὰ κρύπτῃ τοὺς ἐγκληματικούς σκοπούς του; — Τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ὄχι ταπείνωσιν, ἀλλὰ ψυχρότητα καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἦσαν ἐντετυπωμέναι τὰ ἴχνη τοῦ μίσους καὶ τῆς πλεονεξίας.

» Ὁ συνδυασμὸς ἐκεῖνος, ἔστω καὶ στιγμιαίος, τῶν δύο ἐκείνων ἀνομοίων ὄντων κατέθλιψε τὴν ψυχὴν μου. Διὰ κινήμα-

τος ἀκρατήτου, ὥρμησα πρὸ τῆς κυρίας καὶ τῇ προσέφερα τὸν βραχίονα. Μὲ εὐχαρίστησε μειδιάσασα.

» Ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν· δὲν εἶχον πασῶς ὄρεξιν καὶ δὲν ἔφαγον τίποτε. Ὁ κόμης καὶ ἡ νεαρὰ κυρία δὲν ἐτίμησαν πλείοντερον ἐμοῦ τὸ δείπνον ὅπερ ὑπῆρξε μελαγχολικὸν καὶ σιωπηλόν. Μόνον ὁ ἀδελφὸς ἐφέρθη ὡς πεπειραμένος συμπότης.

» Ἄμα ἔφερον τὰ ἐπιδόρπια, ἡ κυρία ἠγέρθη, ἔκλινε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς πρὸς ἐμὲ, καὶ δὲν τὴν ἐπανείδον πλέον.

» Τότε ὁ κόμης ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν:

— Ἦλθεν ἡ στιγμή, κύριε ἱατρέ, νὰ σᾶς εἰπω ποῖαν ἐκδούλευσιν περιμένω παρ' ὑμῶν.

» Ἡ κυρία ἣτις ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου τῆς αἰθούσης εἶναι σύζυγός μου. Μετ' ὀλίγον συμπληροῦνται ἑξ μῆνες ἀφ' οὗτου, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, ὠδήγησα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν δεσποινίδα Παυλίαν Ματσιαάνην ἣτις ἀνήκει εἰς ἀφανῆ οἰκογένειαν. Ὅταν τὴν εἶδον κατὰ πρῶτον δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντισταθῶ εἰς ἐκεῖνο ὅπερ ὑμεῖς οἱ Γάλλοι καλεῖτε « ἰσχὺν θελγήτρων. » Διὰ νὰ τῇ ἄρῃ, ἐπειράθην πᾶν εἶδος δελεασμοῦ· ἀλλ' ἐκείνη ἔμεινεν ἄκαμπτος. Ὁρκίσθην νὰ γίνῃ ἰδική μου, καὶ κατὰ τινὰ ὠραίαν νύκτα, τέσσαρες στιβαροὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπηρέται μὲ ἐβόήθησαν νὰ κατακτήσω τὴν ἀγρίαν ἐκείνην καλλονήν. Τὴν ἐπιούσαν, ἡ μήτηρ τῆς ἦλθε μετὰ δακρύων νὰ ζητήσῃ τὴν κόρην τῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδεμίαν εἶχον διάθεσιν νὰ τὴν χωρίσω, καὶ τὴν ἀπέδωκα ἀμέσως εἰς τὰς μητρικὰς περιπτύξεις. Ἐνόμιζα ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσαν ὅταν ἔμαθον ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ σεβαστοῦ καὶ αὐστηροῦ μονάρχου μας. Δὲν ἦτο πλέον ἀστεϊσμὸς, ἐν ἐκ τῶν δύο ἔπρεπε νὰ γίνῃ· ἢ νὰ ἐξορισθῶ διὰ βίου ἢ νὰ συγγενεύσω μὲ τοὺς Ματσιαάνη. Δὲν ἐδίστασα· ἡ δεσποινὶς Ματσιαάνη ἐγένετο κόμηςσα Π...

» Δὲν εἶμαι πλούσιος, κύριε ἱατρέ. Δαπανῶ ἐτησίως διπλάσια τοῦ εἰσοδήματός μου καὶ διὰ τοῦτο ἐσκεπτόμην πάντοτε νὰ συνάψω πλούσιον συνοικέσιον. Τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο ἦτο ἐγγὺς νὰ πραγματοποιηθῇ ὅταν ἡ βασιλικὴ ἐξουσία μὲ ἠνάγκασεν, ἐκόντα ἄκοντα, νὰ ματσιαρισθῶ. Τὸ κακὸν ἐγένεν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτον. Ἐάν

αὔριον ἐχθρευνον, τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο, τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν εὐχῶν μου, θὰ ἡδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ . . . Ἐννοεῖτε ;

» — Παντάπασι, κύριε κόμη.

» — Διάβολε! εἰσθε σκληροκέφαλος. Ἡ κυρία αὕτη μετὰ τῆς ὁποίας συνεγευματίσατε πρὸ ὀλίγου εἶναι ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής· δὲν θὰ ζήσῃ ἕως αὔριον.

» — Ἀστεύζεται ὁ κύριος κόμης.

» — Σπανίως ἀστεύζομαι, κύριε ἱατρέ· ἡ κυρία αὕτη εἶναι πολὺ ἀσθενής, σὰς λέγω καὶ δὲν θὰ ζήσῃ ἕως αὔριον· τὸ ἀπαιτῶ, ἀκούετε ; . . . νομίζω ὅτι ἀρκετὰ σαφεῖς εἶναι οἱ λόγοι μου.

» Ἐνόμισα ὅτι ἔμελλα νὰ παραφρονήσω. Ἐκύτταζα τὸν κόμητα ὅστις οὐδόλως εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ψυχραιμίαν του· ἐκύτταζα τὸν ἱερέα ὅστις ἐφαίνετο ὅλως ξένος εἰς τὴν ἀκατονόμαστον ταύτην σκηνὴν καὶ προσήχετο.

» Ἐπανελάβον τὰς αἰσθήσεις μου :

» — Κύριε κόμη, εἶπον μετὰ φωνῆς σταθερᾶς, δὲν ἐνόησα τίποτε, δὲν ἤκουσα καμμίαν ἐκ τῶν προτάσεών σας. Ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ νὰ μένω περισσότερον εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀποσυρθῶ.

» Ἠγέρθην.

» Βίαιος κωδωνισμὸς ἤχησε, δύο ἄνθρωποι εὐρέθησαν εἰς τὰ πλευρά μου, δύο ἐγχειρίδια ἔλαμψαν ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ὁ ἱερεὺς προσήχετο πάντοτε.

» — Μίαν στιγμὴν, κύριε ἱατρέ, ἐξηκολούθησεν ὁ φλεγματικὸς Νεαπολιτανός. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν ἔλαβον ὅλας τὰς ἀπαιτούμενας προφυλάξεις ; Ἀκούσατε· πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐπέτυχον πρὸς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Φραγκίσκου ἄδειαν ἐβδομάδων τινῶν. Σπουδαῖαι ὑποθέσεις μὲ ἐκάλουν εἰς Γαλλίαν. Προχθὲς ἀφῆκα τὴν Νεάπολιν δημοσίως ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ. Λεύγας τινὰς μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, κατέβην τῆς ἀμάξης μου, καὶ μὲ ἐνδυμασίαν ἐργατικὴν ἐπέστρεψα εἰς τὴν πόλιν, ἐνῶ ὁ θαλαμηπόλος μου ἔχων τακτικὸν διαβήτηριον καὶ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος Π . . ., τὸν ὅποιον οὐδεὶς θὰ τῷ ἀμφισβήτησῃ, διευθύνεται πρὸς τὴν Γαλλίαν. Θὰ ἦμαι εἰς Γαλλίαν ταῦτοχρόνως μετ' αὐτοῦ. Ἐκεῖ δὲ πρέπει νὰ λάβω τὴν εἰδησιν ὅτι ἡ κυρία κόμησσα δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ὅτι ὑπέκυψεν εἰς σοβαρὰν

ἀσθένειαν. Ἡ κυρία κόμησσα εἶναι γνωστὴ διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς, κανεῖς λοιπὸν δὲν θὰ ἐκπλαγῇ μανθάνων ὅτι ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν γάλλου ἱατροῦ· πολὺ δὲ ὀλιγώτερον θὰ ἐκπλαγῇ μανθάνων ὅτι ὁ ἱατρὸς ἐκεῖνος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν σώσῃ . . . Μὴ ταραττεσθε, μὴ σπασμωδεῖτε γελοιωδῶς, ἀλλ' ἐνδῶτατε εὐχαρίστως, τὸ κάτω κάτω περὶ τίνος πρόκειται ; Νὰ συνθέσωμεν φάρμακον δραστήριον θεραπεύον ταχέως τὴν τρομεροτέραν ἀσθένειαν. Γράψατε συνταγὴν εἰς τρία ἢ τέσσαρα τεμάχια διακεκριμέν'· θὰ μεταβῶσιν εἰς πολλοὺς φαρμακοποιούς, διὰ νὰ μὴ δώσωσιν ὑπονοίας, θὰ σὰς φέρωσιν ὅλα τὰ ἀναγκαζοῦντα βότανα, καὶ οὔτε κὰν θὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ ἀναγκάσετε τὴν ἀσθενῆ νὰ λάβῃ τὸ ποτόν. Ἀναλαμβάνω αὐτὴν τὴν φροντίδα. Συγκατατίθεσθε ; Θὰ κερδίσετε δέκα χιλιάδας φράγκα, δέκα χιλιάδας φράγκα εἰς ὠραῖον καὶ καλὸν χρυσόν· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει σὰς ἀφίνω εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες, σὰς δίδω λόγον εὐπατρίδου, δὲν θὰ σὰς ἀφήσουν νὰ διστάσετε. Ναὶ ἢ ὄχι ; Ὁ καιρὸς ἐπείγει.

» Ἡ ὀργή, τὸ αἶσχος, ἡ ἀγανάκτησις μὲ ἐπνιγον. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀρθρώσω λέξιν. Ἡ ἀντίστασις θὰ ἦτο παραφροσύνη· ἐνέδωκα !

— Πῶς ! διέκοψεν ἡ μαρκεσία, εἶχατε τὴν βαρβαρότητα ; . . .

— Εἰπέτε μᾶλλον τὴν ἀνανδρίαν ! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς Δερβίλλης.

— Ὀνομάσετέ το βαρβαρότητα, ἀνανδρίαν, ἢ ὅπως ἄλλως θέλετε, ἀλλὰ διατείνομαι ὅτι εἰς τὴν θέσιν μου ὅλοι θὰ ἐπραττον τὸ αὐτό. Ἐγραψα διαφόρους συνταγὰς, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ὅλοι οἱ φαρμακοποιοὶ ἐφορολογήθησαν. Τὸ ὀλέθριον μίγμα ἐτελείωσεν, ὁ κόμης τὸ ἔλαβε καὶ μὲ ἀφῆκε μόνον. Ὁ ἱερεὺς τὸν ἠκολούθησεν ἀπαγγέλλων τὰς εὐχὰς τῶν ἀγωνιῶντων.

» Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ κόμης ἀνεφάνη· ἦτο ἀκτινοβόλος, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου ὑπῆρξε ταχὺ, στιγμιαῖον.

» Μοὶ ἐμέτρησε τὰ δεκακισχίλια φράγκα καὶ ἀνεχώρησε.

» Τὴν ἐποιοῦσαν ἐτελεῖτο ἡ κηδεῖα τῆς κομήσσης Π . . .

» Μετὰ τρεῖς μῆνας, ἀποθανόντος τοῦ

κόμητος ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, ἐνυμ-
φεύθην τὴν Παυλίαν Ματσαίαν, τὴν ὁ-
ποίαν τὸ ποτόν μου, καθαρῶς ναρκωτικόν,
δὲν εἶχε φονεύσει ὡς δύνασθε νὰ βεβαιωθῇ-
τε ἰδίῳις ὁμμασι. »

Ὅλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν τότε πρὸς
τὴν κυρίαν Δερλίνοῦ, ἥτις ἐρχίνετο τρέ-
μουσα ἀκόμη ἐκ τοῦ τρομεροῦ παρελθόντος
τὸ ὁποῖον ἀνεμνήσθη ὁ σύζυγός της.

(Μετάφρασις Α. Γ. Σ.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΠΙΚΕΡΝΗ

τὸ γένος ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ.

Α'.

Τῶν Ἀποκρέω ἦτο χθὲς ἡ νύξ ἡ τελευταία,
Κ' ἡ Κεκροπία ἐμμανοῦς βακχίδος εἶχεν ἦθος·
Ἀντήχουν βάρβαροι αὐλοὶ καὶ ἄσματ' ἀγοραῖα,
Καὶ εἰς τὰς ῥόμας ἔτρεχον δαιμονιώντων πλῆθος.
Μετήλλαζον τὸ ἐνδυμα, τὸ βάδισμα, τὸ εἶδος,
Καὶ προσωπίδα ἔθετον ἐπὶ τῆς προσωπίδος . . .

Συννεφωμένος, ἀπελπισ, καὶ ξένος τῶν ὀργίων,
Διέσχισα μ' ἀποστροφὴν τὰ βορβοροῦντα σμήνη,
Κ' εὗρεθην πέραν τῶν Σπηλῶν, εἰς τοὺς νεκροὺς
[πλησίον·

Ἄ ! ποῖα ἔπ.εῖν ἐκεῖ οὐράνιος γαλήνη !
Ἀνέπνευσα, κ' ἐδάδισα ἐγγὺς τῶν κυπαρίσσεων·
Μὲ εἶχε φέρει οὐσπνοῖαν τὸ πάσχα τῶν μεθύ-
[σων . . .

Ἐνώπιόν μου ἡ κοιλὰς ἐφάνη τῶν μνημάτων,
Σεπτὴ, μεγάλη, ἥρεμος ὡς ἀχανὲς ἰδέα,
Κ' εἶδον τὸ μέγα θέατρον τῶν ζοφερῶν δραμάτων·
Ἵψοῦτο ἡ ἀπέραντος καὶ μαύρη τοῦ αὐλαία,
Κ' ἤρχοντο ἥρωες ὄψοι ἐπὶ σκηνῆς ἀνέτου,
Λαλοῦντες εὐγλωττότερον τοῦ σκοτεινοῦ Ἀμ-
[λέτου !

Χωρῶν τῆς Νεκροπόλεως τὴν μαύρην θύραν εἶδα,
Ἦτις ποτὲ δὲν ἔκλεισεν, Ἦτις ποτὲ δὲν κλείει·
Πῶς, Δάντη, ψάλλα τῶν νεκρῶν, δὲν εἶδες τὴν
[ἐλπίδα,
Εἰς μέρος εἰς ὃ ἄπασαν τὴν λάμψιν τῆς δει-
[κνύει : . . .

Ἄ, τῆς ζωῆς τὸ πλάνον φῶς σὲ εἶχεν ἀπατήσει,

Βλέπει τὸν φῶσφρον κανεῖς τὸν λόγον ὅταν
[σβύσῃ . . .

==0==

Β'.

Θὰ εἶχον ἤδη πρὸ πολλοῦ μετάνυκτα σημάνει,
Ὅποτε εἰς τὰ κατηφῆ ἐπάτησα ἐδάφη·
Ἄπαν τὸ κοιμητήριον εἰς τ' ὄμμα μου ἐφάνη.
Ἡ ἐκκλησία, οἱ σταυροὶ, τὰ δένδρα καὶ οἱ τάφοι·
Λύχνων πλῆθος ἐρώτιζε τὰ σκυθρωπά μνημεῖα.
Δειλὴ ἐθάρρει ἐκ φωτός πῶς ἦτο ἱερεῖα . . .

==0==

Οἷμοι τὸ κοιμητήριον τῆς γῆς δὲν εἶναι μέρος !
Εἴν' ἄγνωστος ὠκεανός, μὲ κύματα μνημάτων·
Ἀρχὴ τοῦ ἄδου, εἴσοδος κρυφία τοῦ αἵθερος,
Κῆπος αἰώνιος σποδὸν ἀθάνατον φυλάττων,
Ναὶ οὐρανοῦ ὑπὸ τὴν γῆν τὸ πτώμα ἔχει μέλλον·
Ἡ σῆψις χερουδεῖα γενεᾷ καὶ πτέρυγας ἀγ-
[γέλων . . .

==0==

Ὅποια εἰς τὴν ἥσυχον περιοχὴν ἐκείνην,
Ὅποια μυστικὴ σιγὴ καὶ ὕπνος ἐπεκράτει·
Ἵπνωττον πάντες οἱ νεκροὶ μ' ἀνέκφραστον γα-
[λήνην,
Κ' ἔτρεμα μὴ τὸν ὕπνον τῶν τὸ βῆμά μου τα-
[ράττει·
Μὴ εἰς τὸν ἔρημον σταυρὸν τοῦ τάφου τῶν προσ-
[κόψω,
Καὶ τὸνειρον τοῦ οὐρανοῦ τὸ πρῶτον διακόψω . .

==0==

Καὶ ὅμως ἐκ τῆς πόλεως ἐνίστα τῶν ζώντων,
Ἀγρία ἤρχετο βοή, καὶ ὑλακὴ ὀργίων,
Κ' ἐξύθριζε ταραττούσα τὸν ὕπνον τῶν θανόντων·
Μὲ τὴν σειρὰν τοῦ ἑκάστος· κ' ἐκείνων τὸ μνημεῖον,
Κ' ἐκείνων θέλει ταραχθῇ κατόπιν ὑπὸ ἄλλων·
Θ' ἀκούσουν καὶ οἱ τάφοι τῶν ὀργίων ποτὲ
[σάλον !

==0==

Γ'.

Ἐν μέσῳ τάφῳ καὶ σταυρῶν ἐδάδισα ἡσύχως,
Κ' ἐβρέμβαζα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν·
Ἀντήχει τῶν θεμάτων μου μονότονος ὁ ἦχος,
Καὶ τὴν σιγὴν διέκοπτεν ἐκείνην τὴν βαθεῖαν,
Ἀλλόκοτον καὶ πολυμῆρόν μ' ἐφαίνετο συγχρόνως,
Πῶς ἔζων μεταξύ νεκρῶν τοσούτων ἐγὼ μόνος,

==0==

Τῶν ἄστρον ἡ λευκὴ ἀκτὶς ὡς φίλου ἡδὺ βλέμμα,
Κατερχομένη ἐπιπτεν ἐπὶ μαρμάρων λείων,
Κ' ἐμίγνυτο σιωπηλῶς ὡς συγγενὴς ἡρέμα,
Μὲ τὴν ἀκτῖνα τὴν ὠχρὰν τῶν λύχνων τῶν
[μνημείων . . .

Τίς οἶδε ποῖας ἔφερεν εἰδήσεις καὶ ἐλπίδας,
Τῶν ἄστρον ἡ λευκὴ ἀκτὶς εἰς τὰς ψυχὰς κοι-
[τίδας !

==0==